

ски офицеръ, капитанъ, който цѣли 20 години се каралъ съ брата си. „Примири се“, съвѣтвали го. — Не, да ми върне имането. Другиятъ: „Не му връщамъ имането, той да се научи“. Като се отваря войната, единъ денъ, при едно голѣмо сражение, снарядитѣ падатъ наоколо му, а той припълзвява до колибката на подполковника и му казва: „Господинъ подполковникъ, азъ на всичко съмъ готовъ, на всичко, готовъ съмъ да се примиря съ брата си, да му върна имането, само Богъ да ме избави“. Неговиятъ животъ виси на косъмъ. „Добрѣ, пиши на брата си“. Пише той. Примирява се, но при зоръ. И съзрѣменнитѣ хора, при тѣзи гранати, които се пукатъ наоколо имъ, макаръ на четири крака, но ще изпълнятъ волята Божия. И азъ се радвамъ за това. Питатъ: защо сж тѣзи страдания? Ако тѣзи страдания ни накаратъ да признаемъ, че Богъ не е Богъ на мъртвитѣ, но на живитѣ, всичкитѣ тѣзи страдания сж едно благо, че сж ни отворили очитѣ. И азъ благославямъ страданията.

„И тѣй, Богъ не е Богъ на мъртвитѣ, но на живитѣ“.

Сега, вие си кажете: скжсвамъ тѣзи вериги! Кажете и скжсайте! Не само да казвате на думи, но вътрѣшно, на себе си кажете. Това е единъ великъ вътрѣшенъ процесъ. Човѣкъ може да се откаже отъ своето богатство, и пакъ да не изпълни волята Божия. Човѣкъ може да отиде въ гората, и пакъ да не изпълни волята Божия. Изпълнението волята Божия седи въ друго нѣщо. Туй положение, въ което се намираме, трѣбва да го поправимъ.

„И тѣй, Богъ не е Богъ на мъртвитѣ, но на живитѣ“.

Сега, не ви примамвамъ, но казвамъ, че Богъ ви е приготвилъ условия много по-хубави и по-велики, отколкото тѣзи, които сега виждате. Вие седите и казвате: кждѣ е Господъ? Азъ казвамъ: твоео сърце топло ли е? Ама има ли Господъ? Свѣтлина въ твоя умъ има ли? Имашъ ли човѣщина?—Свобода имашъ ли? И тѣй, сега всички трѣбва да впрегнемъ своята енергия, и да покажемъ, че Богъ не е Богъ на мъртвитѣ, но на живитѣ, и свѣтътъ въ насъ ще се изяви. Българитѣ казватъ, че и безъ пѣтли съмва. Да, слънцето и безъ